

— Пъкъ какъто съмъ научила, отговори Недя и вжэдххх.

— Види са че учителътъ ти е былъ злочестъ въ любовта; опитай са да пѣщъ пѣкоя пѣсень повесеа . . . не, подай ми лирата сп.

— Недя я подаде, и ржката ѝ онръ о ржката на Главка; малката тѣзи случка бѣше доста за да накара сърцето си да са бие по силно и лицето ѝ да са причерви. Но Юна и Главкъ занеты само съ своита взаимна любовь, не съгледахъ знаковетъ на една страсть странна и неумѣтна, която късаше сърцето на злочестата, което живѣяше не въ надежда по въ фантазіята. Безкрайно, свѣтливо са показваше въ тѣзи минута тѣмъ тихото и сине небе, прекрасно тогасъ, какъто и на мене, подиръ изминуванъето на осемнайсетъ вѣкъ, са показа въ блаженнѣтъ онѣзи крайморія; о небесенъ климатъ! ты като чрезъ вълшебство услаждашъ сичко на около си, ты съ неосѣщана и таинственна връзка влечешъ къмъ себе си и умекотявашъ душата ни, ты отпѣждашъ далечъ отъ нея сѣка мисль за трудъ, сѣко прелъстенъе за шумно тѣсеславіе, сѣко желаніе къмъ подвигнѣтъ къмъ тревълненіята на живота. ты призовавашъ природата ни на страсти по малко земны, на желанія и степенія любовци! Който дохожда да та посѣти мисли че е оставилъ подиръ си земята и теглата ѝ, че е престѣпилъ прага на блаженнѣтъ врата, които водѣтъ въ царовището на снѣницата. Младѣтъ, засмѣны часове на настоящето, чеда на Сатурна който и тѣхъ иска да погълне, виждатъ са като че са отървали отъ устата му. Минжлото, бждщето, забравими гы, съ настоящето само благополучіе са наслаждавамы. Земи благодѣтелна на Кампанія, цвѣте на всемірната градина, привѣтствувамъ та! Привѣтствувамъ та, Италіе на Италія! Безуменъ бѣше по мисльтъ на Титанѣтъ, които ако и да живѣяхъ на полетата тѣпонскахъ да завладѣжтъ друго небе. О и ако Богъ бы благоизволилъ да преобърне живота ни въ единъ безкрасенъ празниченъ день, гой не бы пожелалъ за да живѣе на земята ти безъ да иска нѣщо, безъ да са надѣе за нѣщо, безъ да са бои отъ нѣщо, доста бы было нему да гледа отъ горѣ си свѣтлата ти твърдь а подъ краката си искрометнѣтъ ти волны, за него былъ бы доста въздухътъ ти който на сѣка минута чрезъ благоуханіето си възвѣствава присѣтствіето на кремовецъ и на триантафалытъ; за неговото сърце были бы доста само едны уста и двѣ очи чрезъ които да са убѣди (о, суета на суетытъ!) че любовта покорява навпка, че любовта е безкрайна!

На онзи слѣдователно климатъ на онуй море гледаше аѣнианцъ